

Arrest

nr. 185 731 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op 7 juni 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 169 885 van 15 juni 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 2 juli 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Op 25 oktober 2010 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 55 455 van 2 februari 2011 verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 28 april 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Op 22 september 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 11 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 20 augustus 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt deze op 29 augustus 2014 ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 17 februari 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 8 juni 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 juli 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 162 011 van 12 februari 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 2 juni 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 7 juni 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan de heer die verklaart te heten: (...)

Alias:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L; V. D. H. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, als mededader, feiten waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering als mededader, feiten waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief; gezien hij niet officieel ingeschreven is in België, geen wettig verblijf heeft in het Rijk en hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft mogelijkerwijze familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering als mededader, feiten waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Op 04.10.2009 heeft betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend, deze aanvraag werd ongegrond bevonden op 02.07.2010.

Op 28.04.2011 heeft betrokkene een aanvraag voor een verblijfskaart van een familie lid van een burger van de Unie ingediend (partner duurzame relatie). Op 22.09.2011 werd een "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten" genomen. Op 28.09.2011 werd deze beslissing aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 11.04.2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter ingediend. Deze aanvraag werd op 20.08.2014 ontvankelijk verklaard doch werd op 29.08.2014 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 23.09.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 17.02.2015 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter ingediend. Deze aanvraag werd op 20.03.2015 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 12.05.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 15.06.2015 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis ingediend. Deze aanvraag werd op 13.07.2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten werd op 04.08.2015 aan betrokkene betekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*

- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. V. d. H. (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Wortel en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas om betrokkene vanaf 08.06.2016 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum (...)"

1.7. Op 2 juni 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 190 081.

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt machtsmisbruik aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op repatriëring, niettegenstaande het feit dat hij zwaar ziek is.

Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken weet dat verzoeker zeer zwaar ziek is, en dagelijks behandeling behoeft, verzuimt zij om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met het ziektebeeld van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

9.3. Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : “(…)”

Het feit alleen dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, is geen voldoende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag die voorrang hebben op artikel 7 Vreemdelingenwet.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte verwijst naar het artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien er meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag, met name artikel 3 EVRM.

Dat onvoldoende rekening werd gehouden met de ziekte van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

9.4. Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

Principe van de terugkeerrichtlijn: primeren van vrijwillige terugkeer en detentie in laatste instantie. Het Hof van Justitie heeft dit beginsel bevestigd waardoor de verplichting ontstaat voor de overheid om de proportionaliteit van de detentiemaatregel te motiveren.

“Uit het voorgaande volgt dat de volgorde van de stappen van de terugkeerprocedure, zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwarende van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd.” (zie HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011 ; §41; HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011; RvS, afdeling wetgeving, advies 49.947/2/V van 7 juli 2011)

Dat verzoeker steeds vrijwillig zijn adres heeft gemeld aan de overheden en zich steeds vrijwillig heeft aangeboden, zodat er geen risico bestaat op onderduiken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: "(...)"

Verzoeker heeft een vriendin en heeft een broer. Dat hij in Marokko niets meer verloren heeft. Zijn beide ouders zijn overleden. Hij heeft daar geen woning en geen enkel inkomen. Verzoeker is ernstig ziek en kan zijn medicatie onmogelijk betalen in Marokko. Indien hij naar Marokko wordt gerepatriëerd, zal hij daar aan zijn lot worden overgelaten, lijden aan zijn ziekte en tot slot binnen afzienbare tijd overlijden ten gevolge van zijn ziekte aids/ HIV.

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van 3 en 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, 3° volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De eenvoudige verwijzing beantwoordt niet aan de vereisten van dit artikel noch aan de motiveringsplicht.

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven, terwijl zijn hechte familieleden alhier verblijven en hij vanuit een medisch perspectief niet terug kan keren naar het land van herkomst.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal sterven in Marokko.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en op een kennelijk onredelijke wijze.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.6. Verzoeker kan onmogelijk reizen naar het land van herkomst gelet op zijn medische toestand. Voor de ernstige pathologische toestand van verzoeker is elke adequate behandeling in zijn land van herkomst onbestaande en alleszins niet effectief noch toegankelijk voor verzoeker. Er zijn ernstige gezondheidsrisico's verbonden ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij

naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet tegemoet komt. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen van verzoekers situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

9.7. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn broer en vriendin.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), schending van het verbod op een onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), schending van de formele motiveringsplicht (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991), schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en schending van artikel 7, art. 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en machtsmisbruik.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Er dient opgemerkt te worden dat het huidige verzoekschrift nagenoeg identiek is aan het verzoekschrift dat werd ingediend op 12.06.2016 om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 02.06.2016. Er kan dan ook verwezen worden naar arrest nr. 169.885 van de RvV van 15.06.2016 waarbij deze vordering werd verworpen.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, waarvoor hem geen termijn wordt gegeven, omdat hij “niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum” en “zich schuldig gemaakt (heeft) aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoorming, als mededader”, waarvoor hij “op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief”.

De verzoeker werpt op dat de verwerende partij weet dat hij zeer zwaar ziek is, doch verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met zijn ziektebeeld. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verzoeker op 11 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die op 29 augustus 2014 ongegrond werd bevonden en dat hij op 17 februari 2015 een tweede aanvraag heeft ingediend die op 20 maart 2015 onontvankelijk werd verklaard. Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, gemotiveerd heeft over zijn ziektebeeld. Voor zover de verzoeker er in de feitenuiteenzetting van zijn verzoekschrift op wijst dat hij medicatie neemt tegen aids/HIV, wordt er op gewezen dat de verzoeker zich in de aanvragen van 11 april 2014 en 17 februari 2015 ook al beriep op deze aandoening.

Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, zich geenszins beperkt heeft tot een stijl- en standaardformule. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoeker laat gelden dat er geen reden was om hem een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten te geven en dat een loutere verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet niet volstaat om af te wijken van de termijn van 7 tot 30 dagen om het grondgebied te verlaten, nu er geenszins een verplichting is om van deze termijn te gaan afwijken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, maar ook in feite heeft gemotiveerd waarom de verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend, met name omdat de verzoeker “zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoorming, als mededader, feiten waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief”. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in concreto* aangegeven waarom hij *in casu* is afgeweken van het principe dat een termijn wordt gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de

uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen stipt de verzoeker aan dat er meer voordelige bepalingen vervat zijn in een internationaal verdrag die voorrang hebben op artikel 7 van de Vreemdelingenwet zoals artikel 3 van het EVRM en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn ziekte.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op 11 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, doch dat deze aanvraag op 29 augustus 2014 ongegrond werd verklaard en dat de verzoeker op 17 februari 2015 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde bepaling indiende, doch dat deze onontvankelijk werd verklaard op 20 maart 2015. In de feitenuiteenzetting van zijn verzoekschrift wijst de verzoeker erop dat hij medicatie neemt tegen aids/HIV. Uit de aanvragen van 11 april 2014 en 17 februari 2015 blijkt dat de verzoeker zich eveneens beriep op zijn aandoening HIV. Gelet op het feit dat de verzoeker zijn aanvragen om medische regularisatie baseerde op onder meer zijn aandoening HIV en gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de aanvraag, die gebaseerd was op onder meer dezelfde medische situatie die de verzoeker heden aanhaalt, beoordeeld heeft in haar beslissing van 29 augustus 2014 doch oordeelde dat de aanvraag ongegrond was, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris - die in de bestreden beslissing verwees naar de ongegrondheidsbeslissing van 29 augustus 2014 - onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn ziekte. De verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen met betrekking tot zijn medische situatie geen of onvoldoende rekening werd gehouden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Hij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, waarbij verwezen wordt naar de door hem ingediende, doch afgewezen medische regularisatieaanvragen, feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zouden zijn.

Voorts werpt de verzoeker op dat hij, gelet op zijn medische toestand, onmogelijk kan reizen naar zijn land van herkomst en dat elke adequate behandeling voor zijn pathologie in zijn land van herkomst onbestaande is en niet effectief noch toegankelijk. Het weze herhaald dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker reeds tot tweemaal toe een aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend, doch dat de eerste aanvraag op 29 augustus 2014 ongegrond werd bevonden omdat uit het door de verzoeker voorgelegde medische dossier niet kon worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, waarbij wordt toegelicht dat er geen “actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen” is, en dat de tweede aanvraag op 20 maart 2015 onontvankelijk werd verklaard daar de gezondheidstoestand waarop de verzoeker zich steunde in zijn tweede aanvraag in

wezen niet gewijzigd was ten aanzien van de eerste aanvraag. *In casu* geeft de verzoeker niet aan dat het ziektebeeld sinds de beoordeling door de verwerende partij dermate gewijzigd is dat een nieuwe beoordeling zich opdringt. Voorts beperkt hij zich tot loutere beweringen dat hij niet zou kunnen reizen, dat een adequate behandeling in het herkomstland onbestaande is, alleszins niet effectief noch toegankelijk, doch laat hij na aan te geven welke medicatie of behandeling hij behoeft, alsook enig begin van bewijs aan te brengen dat zijn beweringen zou kunnen staven.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 74/14 bepaalt het volgende:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoeker laat gelden dat hij steeds vrijwillig zijn adres heeft gemeld aan de overheden en zich steeds vrijwillig heeft aangeboden, zodat er geen risico op onderduiken bestaat. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de bestreden beslissing, wat betreft de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, werd genomen in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, nu hij *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, als mededader, feiten waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief”*. De verzoeker betwist deze motieven niet. Het betoog van de verzoeker dat er geen risico op onderduiken is, is niet gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing en kan niet tot de nietigverklaring ervan leiden.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met zijn gezins- en familieleven:

“Betrokkene heeft mogelijkerwijze familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoorming als mededader, feiten waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.”

De verzoeker tracht met loutere beweringen aan te tonen dat hij familie heeft in België en dat hij geen banden heeft met zijn herkomstland, doch hij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Tevens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de door de verzoeker op 11 april 2014 en 17 februari 2015 ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk op 29 augustus 2014 ongegrond en op 20 maart 2015 onontvankelijk werden verklaard. Waar de verzoeker nog stelt dat hij ernstig ziek is, dat hij zijn medicatie onmogelijk kan betalen in Marokko en dat hij na een repatriëring naar Marokko aldaar aan zijn lot zal worden overgelaten en binnen afzienbare tijd zal overlijden ten gevolge van zijn ziekte, toont hij, gelet op wat hieromtrent *supra*, onder punt 3.3.2.1., reeds werd uiteengezet, niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn gezondheidstoestand niet (afdoende) in rekening heeft genomen, noch dat de weergegeven motieven daaromtrent kennelijk onredelijk zijn. Tevens toont de verzoeker niet aan dat er elementen zijn betreffende zijn gezondheidstoestand die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Te dezen verwijst de verzoeker naar het feit dat hij een relatie heeft met een vriendin en dat hij een broer heeft die in België verblijft, doch hij laat na een beschermingswaardig gezinsleven met (één van) beide voornoemde personen aannemelijk te maken.

De verzoeker betoogt verder dat er voldoende elementen zijn om aan te nemen dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, doch hij laat na deze elementen te duiden en een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een beschermingswaardig gezins- en familieleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.5. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Uit wat voorafgaat, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoeker de vaststelling in het bestreden bevel dat hij *"niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum"* niet.

De verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens, doch blijft in gebreke aan te tonen welke concrete gegevens waarop de bestreden beslissing gesteund is, foutief zouden zijn. Hij kan dan ook niet dienstig betogen dat het standpunt van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet houdbaar is. Ook waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten, blijft hij in gebreke aan te tonen met welke relevante feiten voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing de gemachtigde geen rekening heeft gehouden. In zoverre de verzoeker voorhoudt dat het onzorgvuldig is hem een bevel om het grondgebied te verlaten te geven terwijl zijn familieleden hier verblijven en hij vanuit medisch perspectief niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde het familieleven en de medische situatie van de verzoeker in ogenschouw heeft genomen, en dat de verzoeker, gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet omtrent zijn gezondheidstoestand en zijn familie- en privéleven, niet aantoont dat de gemachtigde hierbij onzorgvuldig heeft gehandeld. Minstens toont hij niet aan met welke relevante feiten van zijn familieleven en zijn medische situatie de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. De uiteenzetting van de verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN